

Til nr. 2.

Der har i praksis vist sig at være behov for, at arbejdsgiverens forpligtelse til at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden bortfalder, hvor lønmodtagerens ansættelsesforhold i særlige tilfælde ophører inden udløbet af arbejdsgiverperioden.

Der tænkes herved f. eks. på situationer, hvor virksomheden ophører som følge af konkurs eller tvungen likvidation, eller hvor der foreligger tidsbegrænset ansættelse af en vis varighed, samt hvor lønmodtageren er opsagt i medfør af regler om prøvetid, hvor ansættelsesforholdet ophører inden udløbet af arbejdsgiverperioden efter et på forhånd fastsat opsigelsesvarsel af længere varighed (6 måneder og derover), eller hvor lønmodtageren med rette er bortvist på grund af misligholdelse.

Arbejdsgiverens forpligtelse til at udbetale dagpenge overtages i disse tilfælde af det sociale udvalg efter lovens almindelige regler.

Til nr. 3.

Ændringen er foreslået i en fælles henvendelse fra Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark, og den foreslåede formulering tilsigter en modernisering af sprogbrugen.

Der foreslås samtidig indført en pligt for arbejdsgiveren til hurtigst muligt at give meddelelse til lønmodtageren, hvis han ønsker at gøre sin beføjelse vedrørende den manglende eller mangelfulde anmeldelse gældende.

En sådan pligt for arbejdsgiveren vil være i overensstemmelse med fagretlige principper. Den indebærer, at arbejdsgiveren så hurtigt, som det er praktisk muligt for ham, må tilkendegive over for lønmodtageren, at han ikke anser sig forpligtet til at yde dagpenge. Undlader arbejdsgiveren at give denne meddelelse til lønmodtageren, vil pligten til at udbetale dagpenge fortsat bestå uanset manglende eller mangelfuld anmeldelse.

Bestemmelsen skal endvidere sikre, at lønmodtageren får mulighed for straks efter arbejdsgiverens indsigelse at rette henvendelse til kommunen, således at anmeldelsesfristen over for kommunen efter dagpengelovens § 18 ikke overskrides væsentligt.

Til nr. 4.

Forslaget tilsigter en tydeliggørelse, således at retten til dagpenge fra arbejdsgiveren ved ikke rettidig dokumentation af sygdom består, indtil dokumentationen skulle have foreligget. Fra dette tidspunkt overtages dagpengeforpligtelsen af det sociale udvalg. I denne forbindelse kan fremhæves, at det følger af lovens almindelige regler, at der i tilfælde,

hvor ingen dokumentation for sygdom fremkommer ikke består nogen ret til dagpenge.

Til nr. 6.

Baggrunden for at gøre dagpengeudvalgets afgørelser endelige er, at disse ikke i overvejende grad drejer sig om lønmodtagerens dagpengeret, men hovedsagelig er spørgsmål om, hvorvidt det er arbejdsgiveren eller kommunen, der skal afholde dagpengeudgiften. Kun i ganske få tilfælde bliver sagens udfald afgørende for, i hvilket omfang sikrede kan få udbetalt dagpenge.

Da det antal dagpengeudvalgssager, der ankes, ikke er helt ringe, vil arbejdspresset for ankestyrelsen blive lettet. Fra 1. april 1973 og indtil 1. oktober 1974 har dagpengeudvalget afgjort godt 3.500 sager, og heraf er ca. 650 blevet anket til ankestyrelsen. Kun i ganske få af disse tilfælde er sagen indbragt af lønmodtageren.

Adgangen til at anke dagpengeudvalgets afgørelser til den sociale ankestyrelse kan således i det overvejende antal tilfælde ikke siges at have noget socialt sigte. Det er derfor ikke fundet særlig betænkeligt at gøre udvalgets afgørelser endelige.

I øvrigt vil afgørelserne som hidtil kunne indbringes for domstolene.

Da anke til ankestyrelsen af dagpengeudvalgssagerne efter udtrykkelig udtalelse i dagpengelovens motiver har opsættende virkning for kommunens adgang til at foretage udpantning for de udlagte dagpenge, har den hidtidige ankeadgang yderligere haft den virkning, at en anke af dagpengeudvalgets afgørelse kan betyde en urimelig forlænget udsættelse med betalingen fra arbejdsgivers side.

I øvrigt foreslås dagpengeudvalgets sammensætning ændret, idet der fra Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark er fremsat ønske om, at dagpengeudvalget tilføres en uvildig sagkundskab med særlig indsigt i arbejdsretlige forhold.

Grunden hertil er, at en mindre del af afgørelserne må træffes under hensyntagen til de regler, der regulerer arbejdsmarkedets forhold, og at det undertiden kan være forbundet med vanskeligheder i udvalget at opnå resultater, der tager hensyn til såvel fortolkningen af disse regler som til dagpengeloven.

Forslaget indebærer, at dagpengeudvalget i disse tilfælde kan tiltrædes af en opmand, der træffer afgørelse i sagen.

Opmanden foreslås udnævnt af socialministeren efter indstilling fra Arbejdsrettens formandskab.

Udnævnelse af suppleanter har hidtil haft hjemmel i forretningsordenen. Det findes mest hensigtsmæssigt at indføre en hjemmel herfor i loven.